

6 Δεκεμβρίου, 1993

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 387/93)

5 *Αστυνομική Δύναμη — Μεταθέσεις Αστυνομικών — Άρθρα 17(3) 9(1) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285 — Διενεργούνται από τον Αρχηγό της Αστυνομίας — Είναι δυνατή η μετάθεση, σε οποιαδήποτε μέρος της Δημοκρατίας.*

10 *Αστυνομική Δύναμη — Ο περί Αστυνομίας (Τροποποιητικός) (Αρ. 2) Νόμος του 1987 (Ν. 69/87), Άρθρο 2 — Με τον καθορισμό της έννοιας "Αστυνομικός Διευθυντής" δε δημιουργήθηκε οποιαδήποτε οργανική θέση με τον τίτλο αυτό — Αποτελεί μόνο ονομασία Ανώτερων Αξιωματικών ανάλογα με τα καθήκοντά τους.*

15 *Αστυνομική Δύναμη — Μεταθέσεις Αστυνομικών — Τεκμαίρεται πως γίνονται για το συμφέρον της υπηρεσίας, εκτός από τις μεταθέσεις που γίνονται για πειθαρχικούς λόγους — Το Δικαστήριο δεν ελέγχει την κρίση της διοίκησης, ως προς τους λόγους που υπαγορεύουν την μετάθεση — Εκτός αν αποδειχθεί ότι η μετάθεση ήταν προϊόν κακής χρήσης της διακριτικής εξουσίας ή πλάνης περί τα πράγματα ή αποτέλεσμα παραγνώρισης ουσιωδών παραγόντων — Η διοίκηση πρέπει να γνωστοποιεί την πραγματική βάση της απόφασης για μετάθεση —*
20 *Απλή αναφορά σε υπηρεσιακές ανάγκες, είναι γενική και ανεπαρκής.*

Αστυνομική Δύναμη — Μεταθέσεις Αστυνομικών — Εφόσον γίνονται για εξυπηρέτηση συμφερόντων της υπηρεσίας, δεν απαιτείται η παροχή ευκαιρίας στον αστυνομικό να ακουστεί.

Αστυνομική Δύναμη — Μεταθέσεις Αστυνομικών — Κριτήρια — Πρωταρχικός παράγοντας η επάρκεια και αποτελεσματικότητα της υπηρεσίας — Προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις σταθμίζονται, αλλά δεν αποτελούν τον πρωταρχικό παράγοντα.

5

Ο αιτητής επεδίωξε με την προσφυγή του την ακύρωση της απόφασης μετάθεσής του από την Αστυνομική Διεύθυνση της Επαρχίας Αμμοχώστου στο Αρχηγείο "Τμήμα Α' - Αποθήκες, Υπεύθυνος". Κυριότεροι ισχυρισμοί του αιτητή ήταν ότι (α) πουθενά στον περί Αστυνομίας Νόμο, Κεφ. 285 καθώς και στους Κανονισμούς δεν προκύπτει οποιαδήποτε εξουσιοδότηση για διενέργεια μεταθέσεων από τον Αρχηγό της Αστυνομίας και (β) ότι με την μετάθεσή του είχε τοποθετηθεί σε θέση κατώτερου επιπέδου από αυτήν που κατείχε, κατά τρόπο που επηρέαζετο δυσμενώς η μελλοντική προοπτική προαγωγής του.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

15

1. Άνκαι δε γίνεται ρητή αναφορά στον όρο "μετάθεση" στο κείμενο του Νόμου, τέτοια πρόβλεψη προκύπτει σαφώς από τη φραστική διατύπωση του Άρθρου 17(3) του Νόμου Κεφ. 285 ο οποίος ορίζει ότι, στον Αστυνομικό δυνατόν να ανατεθεί καθήκον σε οποιοδήποτε μέρος της Δημοκρατίας και ανεξάρτητα από το σημείο από το οποίο ασκεί τα καθήκοντά του, θεωρείται ότι βρίσκεται πάντοτε εν υπηρεσία.

20

25

Το Άρθρο 9(1) του Κεφ. 285, ανέθεσε τη διοίκηση της Αστυνομικής Δύναμης σε όλη τη εδαφική έκταση της Δημοκρατίας στον Αρχηγό της Αστυνομίας, ο οποίος προς το σκοπό αυτό έχει την εξουσία έκδοσης Αστυνομικών Διαταγών. Η μετάθεση ή η ανάθεση καθήκοντος σε άλλο μέρος της Δημοκρατίας βρίσκονται μέσα στα πλαίσια της διοίκησης της Δύναμης και με βάση την ευρύτετη διοικητική εξουσία, η οποία αναγνωρίζεται στον Αρχηγό από τον ίδιο το Νόμο, αυτός εξέδωσε, δυνάμει του Άρθρου 9(1) και του Άρθρου 2 του Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε από το Άρθρο 2(γ) του περί Αστυνομίας (Τροποποιητικού) (Αρ. 2) Νόμου του 1987, Ν. 69/87, την Αστυνομική Διάταξη αριθμός 13(1) του Κεφ. 1 των Διατάξεων, προς ρύθμιση του θέματος των μεταθέσεων των μελών της Αστυνομίας.

30

35

Ο Αρχηγός της Αστυνομίας, διενήργησε την επίδικη μετάθεση με βάση τις εξουσίες που παραχωρήθηκαν σ' αυτόν από το συνδυασμό των Άρθρων 9(1) και 17(3) του Κεφ. 285 και δεν υπήρξε οποιαδήποτε κατάχρηση ή υπέρβαση εξουσίας κατά την ενά-

40

σκηση των εξουσιών αυτών.

- 5 2. Με τον καθορισμό της έννοιας "Αστυνομικός Διευθυντής" στο Άρθρο 2 του περί Αστυνομίας (Τροποποιητικού) (Αρ. 2) Νόμου του 1987, Ν. 69/87, δε δημιουργήθηκε οποιαδήποτε νέα οργανική θέση με τίτλο "Αστυνομικός Διευθυντής", ούτε και στον Προϋπολογισμό για το 1993, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο, υπάρχει οποιαδήποτε πρόβλεψη για θέση ή μισθό θέσης Αστυνομικού Διευθυντή. Εκείνο που επιχειρήθηκε με το νέο ορισμό που εισήχθη στο 10 Νόμο, δεν ήταν η δημιουργία νέας οργανικής θέσης Αστυνομικού Διευθυντή, αλλά η δημιουργία μιας ενιαίας ονομασίας όλων των Ανώτερων Αξιωματικών, βαθμού Αστυνόμου Β' και ανωτέρω, ανάλογα με τη φύση των καθηκόντων τα οποία ασκούσαν. Ο αιτητής, υπηρετώντας ως Αστυνομικός Διευθυντής στην Επαρχία Αμμοχώστου, δεν είχε αποκτήσει ανώτερο βαθμό στην Αστυνομική Δύναμη, αλλά εξακολουθούσε να κατέχει το βαθμό Αστυνόμου Α'.
- 15
- 20 3. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δε βρίσκονται σε αντίθεση ή αντίφαση με τα όσα ο Αρχηγός ανέφερε στον αιτητή. Αντίθετα προκύπτει πως η μετάθεση του αιτητή έγινε στα πλαίσια ευρύτερων ανακατατάξεων, δεν αποτελούσε μεμονωμένο μέτρο που λήφθηκε αποκλειστικά για την περίπτωση του και πως τοποθετήσεις Ανώτερων Αστυνόμων, έγιναν όχι μόνο στην Επαρχία Αμμοχώστου, αλλά και σε άλλες Επαρχίες.
- 25
- Ο ισχυρισμός ότι στον αιτητή ανατέθηκαν καθήκοντα ελάσσονος σημασίας από εκείνα της θέσης του, παρέμεινε αναπόδεικτος.
- 30 Το αρμόδιο όργανο αποφάσισε πως οι ανάγκες και το συμφέρον της υπηρεσίας υπαγόρευαν την τοποθέτηση Ανώτερου Αστυνόμου στην Αστυνομική Διεύθυνση Αμμοχώστου.
- 35 Έχει επανειλημμένα νομολογηθεί, πως η κρίση της διοίκησης ως προς τους λόγους που υπαγορεύουν τη μετάθεση, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Με εξαίρεση τις μεταθέσεις που γίνονται για λόγους πειθαρχικούς, όλες οι μεταθέσεις τεκμαίρεται ότι γίνονται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και εναπόκειται στον αιτητή να αποδείξει ότι μια συγκεκριμένη μετάθεση δεν έγινε προς το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλά απέβλεπε να ικανοποιήσει αλλότριους σκοπούς. Εάν αποδειχθεί ότι η μετάθεση ήταν προϊόν κακής χρήσης της διακριτικής εξουσίας της διοίκησης ή πλάνης περί τα πράγματα ή αποτέλεσμα παραγνώρισης ουσιαστών παραγόντων τότε αυτή μπορεί να ακυρωθεί.
- 40

Για να είναι επιτυχής ο δικαστικός έλεγχος, σε όσο βαθμό είναι επιτρεπτός, θα πρέπει να γίνεται γνωστή η πραγματική βάση στην οποία στηρίχτηκε η απόφαση για μετάθεση. Απλή παραπομπή στις υπηρεσιακές ανάγκες είναι πολύ γενική για είναι επαρκής.

5

Στην υπό κρίση υπόθεση οι λόγοι που υπαγόρευαν τη μετάθεση του αιτητή έγιναν γνωστοί τόσο στον ίδιο όσο και στο Δικαστήριο. Η κρίση του αρμοδίου οργάνου ως προς την αναγκαιότητα τοποθέτησης Ανώτερου Αστυνόμου στη Διεύθυνση της Επαρχίας Αμμοχώστου, δεν μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριο. Το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του αρμοδίου οργάνου, ούτε υποκαθιστά την κρίση αυτή με τη δική του. Καθένα πειστικό επιχείρημα ή μαρτυρία ή στοιχείο δεν προσκομίστηκε που να δίνει βάση στο επιχείρημα πως η επίδικη μετάθεση εξυπηρετούσε ανώτερους στόχους ή ήταν τιμωρητικής μορφής.

10

15

5. Επιπρόσθετα, εφόσον πρόκειται για μετάθεση που γίνεται για την εξυπηρέτηση του συμφέροντος της υπηρεσίας, όπως στην παρούσα περίπτωση, δεν απαιτείται κατά κανόνα η παροχή στο λειτουργό της ευκαιρίας να ακουστεί.

20

Με βάση το τεκμήριο της κανονικότητας της διαδικασίας και στην απουσία μαρτυρίας ή ένδειξης για το αντίθετο, οι προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις του αιτητή ήταν γνωστές από τον προσωπικό του φάκελο και σταθμίστηκαν πριν από τη λήψη της επίδικης απόφασης. Όπως έχει επανειλημμένα νομολογηθεί, οι προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις δεν αποτελούν τον πρωταρχικό παράγοντα. Πρωταρχικός παράγων είναι η επάρκεια και αποτελεσματικότητα της υπηρεσίας.

25

30

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Γεωργίου ν. Υπ. Εσωτερικών κ.ά. (1991) 4 Α.Α.Δ. 1800,

35

Isaias v. Republic (1985) 3 C.L.R. 490,

Papadopoulos v. Republic (1986) 3 C.L.R. 865,

40

Zachariou v. Republic (1986) 3 C.L.R. 969,

Αναστασίου ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3349,

4 Α.Α.Δ. Χριστοδούλου ν. Δημοκρατίας κ.ά.

Πούλλος ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 1081,

Φωκά ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 114,

5 *Lambrou ν Republic (1970) 3 C.L.R. 75,*

Τζιακούρη ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 3946,

10 *Αρμεύτου ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 1968,*

Karatsi ν. Republic (1985) 3 C.L.R. 488.

Προσφυγή.

15 Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία μετέθεσαν τον αιτητή από την Αστυνομική Διεύθυνση της Επαρχία Αμμοχώστου στο Αρχηγείο "Τμήμα Α - Αποθήκες Υπεύθυνος" από 28.4.93.

20 *Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.*

Τ. Πολυχρονίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

25 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή ο αιτητής ζητά από το Δικαστήριο την ακόλουθη θεραπεία:

30 "Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/ή απόφαση οιοδήποτε των καθ' ων η αίτηση να μεταθέσουν τον αιτητή από την Αστυνομική Διεύθυνση της Επαρχίας Αμμοχώστου στο Αρχηγείο "Τμήμα Α - Αποθήκες Υπεύθυνος" από 28.4.93 είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος."

35 Ο αιτητής υπηρετούσε στην Αστυνομία από τις 3/2/1964. Στις 15/11/1969 προάχθηκε σε Λοχία, την 1/5/1977 σε Υπαστυνόμο, στις 29/9/1986 σε Ανώτερο Υπαστυνόμο, στις 15/10/1989 σε Αστυνόμο Β και στις 15/12/1992 σε Αστυνόμο Α.

40 Από τις 9/2/1990 μέχρι τις 28/4/1993 ήταν ο Αστυνομικός Διευθυντής της Επαρχίας Αμμοχώστου.

Στις 26/4/1993 ο Αρχηγός της Αστυνομίας δημοσίευσε στις

Εβδομαδιαίες Διαταγές, Μέρος ΙΙ, Αύξων Αριθμός 17, σειρά μεταθέσεων μεταξύ των οποίων και τη μετάθεση του αιτητή από 28/4/1993 από την Αστυνομική Διεύθυνση Αμμοχώστου, όπου υπηρετούσε, στο Αρχηγείο Αστυνομίας, Τμήμα Α, ως υπεύθυνος Αποθηκών. (Βλέπε Παράρτημα 1 στην ένσταση)

5

Ο αιτητής με επιστολή του ημερομηνίας 23/4/1993 ζήτησε να πληροφορηθεί τους λόγους της μετάθεσής του και ο Αρχηγός της Αστυνομίας με επιστολή του ημερομηνίας 4/5/1993 τον πληροφορήσε ότι αυτή έγινε μέσα στα πλαίσια των αναγκών και συμφερόντων της Υπηρεσίας για την εύρυθμη λειτουργία της Αστυνομίας. Στην ίδια επιστολή σημειώθηκε πως η Αστυνομική Διεύθυνση Αμμοχώστου είχε αναβαθμιστεί και ότι θα εδιευθύνετο από Ανώτερο Αστυνόμο. (Βλέπε Παράρτημα 2).

10

15

Σύμφωνα με το άρθρο 9(1) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285, σε μετάφραση,

"Η διοίκησης της Δυνάμεως καθ' άπασαν την εδαφικήν έκτασιν της Δημοκρατίας θα είναι ανατεθειμένη εις τον Αρχηγό όστις προς τον σκοπόν τούτον δύναται να εκδίδη Αστυνομικάς Διαταγάς."

20

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 17(3) του ιδίου Νόμου,

25

"Έκαστος αστυνομικός θα θεωρείται διατελών πάντοτε εν υπηρεσία και δυνατόν, οποτεδήποτε, να του ανατεθή καθήκον εις οιονδήποτε μέρος της Δημοκρατίας."

Με βάση το πιο πάνω άρθρο 9(1) του Νόμου, εκδόθηκαν από τον Αρχηγό της Αστυνομίας οι Αστυνομικές Διατάξεις. Η Αστυνομική Διάταξη αριθμός 13(1) του Κεφ. 1 των Διατάξεων, με υπότιτλο "Μεταθέσεις Γενικά", προνοούσε τα ακόλουθα:

30

"Όλα τα μέλη της Αστυνομίας υποχρεώνονται να υπηρετήσουν σε οποιοδήποτε μέρος της Κύπρου και υπόκεινται σε μετάθεση, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας, σύμφωνα με την κρίση του Αρχηγού της Αστυνομίας. Όλες οι περιπτώσεις πρέπει να μελετούνται αντικειμενικά και από κάθε άποψη. Πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και οι προσωπικές δυσκολίες που πιθανόν να συναντούν τα επηρεαζόμενα μέλη της Αστυνομίας και οι οικογένειες τους. Πάνω απ' όλα όμως, προτεραιότητα έχουν τα συμφέροντα της Υπηρεσίας."

35

40

Είναι ο ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή πως από τις πιο πάνω πρόνοιες του Νόμου και από τους δυνάμει αυτού εκδοθέντες Κανονισμούς, δεν προκύπτει οποιαδήποτε εξουσιοδότηση προς τον Αρχηγό της Αστυνομίας για τη διενέργεια μεταθέσεων.

5 Η λέξη "μετάθεση", όπως εισηγήθηκε, δεν απαντάται πουθενά στο Νόμο ή τους Κανονισμούς και η φράση του άρθρου 17(3) του Νόμου, "οποτεδήποτε του ανατεθεί καθήκον σε οποιοδήποτε μέρος της Δημοκρατίας" δεν εξυπακούει δυνατότητα μετάθεσης του Αστυνομικού αλλά ανάθεση σ' αυτόν καθηκόντων πέραν των συνήθων της οργανικής του θέσης, σε οποιοδήποτε σημείο της Δημοκρατίας παραστεί ανάγκη να προσφέρει υπηρεσίες.

Επιπλέον ο δικηγόρος του αιτητή επιχειρηματολόγησε πως η μετάθεση του αιτητή επέφερε μειωτική μεταβολή στη φύση των καθηκόντων του και ανάθεση σ' αυτόν υποδεέστερης σημασίας καθηκόντων από εκείνα τα οποία ασκούσε σαν Αστυνομικός Διευθυντής Επαρχίας. Το επιχείρημα βασίστηκε στο ότι ο νομοθέτης, λόγω της αναγνώρισης της σημασίας του έργου που επιτελούν οι Αστυνομικοί Διευθυντές, έδωσε σ' αυτούς, με βάση το άρθρο 2(α) του περί Αστυνομίας (Τροποποιητικού) (Αρ.2) Νόμου, Ν. 69/87, ιδιαίτερο ορισμό, ο οποίος υποδήλωνε τη δημιουργία ενός ξεχωριστού επιπέδου θέσεων.

Δε συμφωνώ με την ερμηνεία του άρθρου 17(3) του Κεφ. 285 όπως προτάθηκε από το δικηγόρο του αιτητή. Άνκαι δε γίνεται ρητή αναφορά στον όρο "μετάθεση" στο κείμενο του Νόμου, τέτοια πρόβλεψη προκύπτει σαφώς από τη φραστική διατύπωση του άρθρου 17(3) του Νόμου, ο οποίος ορίζει ότι, στον Αστυνομικό δυνατόν να ανατεθεί καθήκον σε οποιοδήποτε μέρος της Δημοκρατίας και ανεξάρτητα από το σημείο από το οποίο ασκεί τα καθήκοντά του θεωρείται ότι βρίσκεται πάντοτε εν υπηρεσία.

Το άρθρο 9(1) του Κεφ. 285 ανέθεσε τη διοίκηση της Αστυνομικής Δύναμης σε όλη την εδαφική έκταση της Δημοκρατίας στον Αρχηγό της Αστυνομίας, ο οποίος προς το σκοπό αυτό έχει την εξουσία έκδοσης Αστυνομικών Διαταγών. Η μετάθεση ή η ανάθεση καθήκοντος σε άλλο μέρος της Δημοκρατίας βρίσκονται μέσα στα πλαίσια της διοίκησης της Δύναμης και με βάση την ευρύτατη διοικητική εξουσία, η οποία αναγνωρίζεται στον Αρχηγό από τον ίδιο το Νόμο, αυτός εξέδωσε, δυνάμει του άρθρου 9(1) και του άρθρου 2 του Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 2(γ) του περί Αστυνομίας (Τροποποιητικού) (Αρ.2) Νόμου του 1987, Ν. 69/87, την Αστυνομική Διάταξη αριθμός 13(1) του Κεφ. 1 των Διατάξεων, προς ρύθμιση του θέματος

των μεταθέσεων των μελών της Αστυνομίας.

Ο Αρχηγός της Αστυνομίας διενήργησε την επίδικη μετάθεση με βάση τις εξουσίες που παραχωρήθηκαν σ' αυτόν από το συνδυασμό των άρθρων 9(1) και 17(3) του Κεφ. 285 και δεν υπήρξε 5
οποιαδήποτε κατάχρηση ή υπέρβαση εξουσίας κατά την ενάσκηση των εξουσιών αυτών. (Βλέπε σχετικά, *Ανδρέας Γεωργίου ν. Υπ. Εσωτερικών κ.ά.* (1991) 4 Α.Α.Δ. 1800.)

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή ότι ενώ κατείχε τη θέση Αστυνομικού Διευθυντή, με τη μετάθεσή του τοποθετήθηκε σε θέση 10
κατώτερου επιπέδου και σημασίας από αυτήν που κατείχε προηγουμένως, με σκοπό να επηρεαστεί δυσμενώς μελλοντική προοπτική προαγωγής του.

Με τον καθορισμό της έννοιας "Αστυνομικός Διευθυντής" στο άρθρο 2 του περί Αστυνομίας (Τροποποιητικού) (Αρ.2) Νόμου του 1987, Ν. 69/87, δε δημιουργήθηκε οποιαδήποτε νέα οργανική θέση με τίτλο "Αστυνομικός Διευθυντής", ούτε και στον Προϋπολογισμό για το 1993, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο, υπάρχει οποιαδήποτε πρόβλεψη για θέση ή μισθό θέσης Αστυνομικού Διευθυντή. 20
Εκείνο που επιχειρήθηκε με το νέο ορισμό που εισήχθη στο Νόμο δεν ήταν η δημιουργία νέας οργανικής θέσης Αστυνομικού Διευθυντή, αλλά η δημιουργία μιας ενιαίας ονομασίας όλων των Ανώτερων Αξιωματικών, βαθμού Αστυνόμου Β και ανωτέρω, ανάλογα με τη φύση των καθηκόντων τα οποία ασκούσαν. Ο αιτητής, 25
υπηρετώντας ως Αστυνομικός Διευθυντής στην Επαρχία Αμμοχώστου, δεν είχε αποκτήσει ανώτερο βαθμό στην Αστυνομική Δύναμη, αλλά εξακολουθούσε να κατέχει το βαθμό Αστυνόμου Α.

Το επιχείρημα ότι ο αιτητής με τη μετάθεσή του υπέστη τιμωρητικό υποβιβασμό, δεν αποδεικνύεται από τα ενώπιόν μου στοιχεία. Όπως φαίνεται από την Αστυνομική Διαταγή Αρ. 17 (Παράρτημα 1 στην ένσταση), ο αιτητής αντικατέστησε τον κ. Χρ. Προκοπίου, ομοίόβαθμό του, Αστυνόμο Α, στις Αποθήκες του Αρχηγείου, ενώ στην Αστυνομική Διεύθυνση Αμμοχώστου όπου υπηρετούσε, πράγματι τοποθετήθηκε Ανώτερος Αστυνόμος. Ανώτεροι Αστυνόμοι τοποθετήθηκαν, όπως προκύπτει από την ίδια Αστυνομική Διαταγή, σε όλες τις Αστυνομικές Διεύθυνσεις των πόλεων Λεμεσού, Λευκωσίας και Πάφου. 30
35
40

Με την επιστολή του ημερομηνίας 4/5/1993 (Παράρτημα 2 στην ένσταση), ο Αρχηγός της Αστυνομίας πληροφόρησε τον αιτητή πως η μετάθεσή του έγινε μέσα στα πλαίσια των αναγκών

και συμφερόντων της υπηρεσίας για την εύρυθμη λειτουργία της Αστυνομίας και πως η Αστυνομική Διεύθυνση Αμμοχώστου είχε αναβαθμιστεί και θα εδιευθύνετο από Ανώτερο Αστυνόμο.

- 5 Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δε βρίσκονται σε αντίθεση ή αντίφαση με τα όσα ο Αρχηγός ανέφερε στον αιτητή. Αντίθετα προκύπτει πως η μετάθεση του αιτητή έγινε στα πλαίσια ευρύτερων ανακατατάξεων, δεν αποτελούσε μεμονωμένο μέτρο που λήφθηκε αποκλειστικά για την περίπτωσή του και
10 πως τοποθετήσεις Ανώτερων Αστυνομικών έγιναν όχι μόνο στην Επαρχία Αμμοχώστου αλλά και σε άλλες Επαρχίες.

- Ο ισχυρισμός ότι στον αιτητή ανατέθηκαν καθήκοντα ελάσσονος σημασίας από εκείνα της θέσης του, παρέμεινε αναπόδεικτος.
15

Το αρμόδιο όργανο αποφάσισε πως οι ανάγκες και το συμφέρον της υπηρεσίας υπαγόρευαν την τοποθέτηση Ανώτερου Αστυνομικού στην Αστυνομική Διεύθυνση Αμμοχώστου.

- 20 Έχει επανειλημμένα νομολογηθεί πως η κρίση της διοίκησης ως προς τους λόγους που υπαγορεύουν τη μετάθεση δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Με εξαίρεση τις μεταθέσεις που γίνονται για λόγους πειθαρχικούς, όλες οι μεταθέσεις τεκμαίρεται ότι γίνονται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και εναπόκειται στον αιτητή να αποδείξει ότι μια συγκεκριμένη μετάθεση δεν έγινε προς το συμφέρον της υπηρεσίας αλλά απέβλεπε να ικανοποιήσει αλλότριους σκοπούς. Εάν αποδειχθεί ότι η μετάθεση ήταν προϊόν κακής χρήσης της διακριτικής εξουσίας της διοίκησης ή πλάνης περί τα πράγματα ή αποτέλεσμα παραγνώρισης ουσιωδών παραγόντων, τότε αυτή
25 μπορεί να ακυρωθεί. (Βλέπε *Isaias v. R.* (1985) 3 C.L.R. 490, *Papadopoulos v. R.* (1986) 3 C.L.R. 865, *Zachariou v. R.* (1986) 3 C.L.R. 969, *Ανδρούλα Αναστασίου ν. Δημοκρατίας*, (1990) 3 Α.Α.Δ. 3349, *Δρ. Ανδρέας Πούλλος ν. Δημοκρατίας*, (1991) 4 Α.Α.Δ. 1081 και *Κωνσταντίνος Φωκά ν. Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 114.)
30

- 35 Για να είναι εφικτός ο δικαστικός έλεγχος, σε όσο βαθμό είναι επιτρεπτός, θα πρέπει να γίνεται γνωστή η πραγματική βάση στην οποία στηρίχτηκε η απόφαση για μετάθεση. Απλή παραπομπή στις υπηρεσιακές ανάγκες είναι πολύ γενική για να είναι επαρκής. (Βλέπε *Lambrou v. R.* (1970) 3 C.L.R. 75 και *Μυροφόρα Τζιακούρη ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 3946.)
40

Στην υπό κρίση υπόθεση οι λόγοι που υπαγόρευαν τη μετάθεση του αιτητή έγιναν γνωστοί τόσο στον ίδιο όσο και στο Δικαστήριο.

Η κρίση του αρμόδιου οργάνου ως προς την αναγκαιότητα τοποθέτησης Ανώτερου Αστυνόμου στη Διεύθυνση της Επαρχίας Αμμοχώστου, δεν μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριο. Το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του αρμόδιου οργάνου, ούτε υποκαθιστά την κρίση αυτή με τη δική του. (Βλέπε *Άντρη Αρμεύτου ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 1968.) Κανένα πειστικό επιχείρημα ή μαρτυρία ή στοιχείο δεν προσκομίστηκε που να δίνει βάση στο επιχείρημα πως η επίδικη μετάθεση εξυπηρετούσε απώτερους στόχους ή ήταν τιμωρητικής μορφής.

5

Επιπρόσθετα, εφόσον πρόκειται για μετάθεση που γίνεται για την εξυπηρέτηση του συμφέροντος της υπηρεσίας, όπως στην παρούσα περίπτωση, δεν απαιτείται κατά κανόνα η παροχή στο λειτουργό της ευκαιρίας να ακουστεί. (Βλέπε *Γεωργίου ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 1800.)

10

15

Με βάση το τεκμήριο της κανονικότητας της διαδικασίας και στην απουσία μαρτυρίας ή ένδειξης για το αντίθετο, οι προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις του αιτητή ήταν γνωστές από τον προσωπικό του φάκελο και σταθμίστηκαν πριν από τη λήψη της επίδικης απόφασης. (Βλέπε σχετικά, *Karatsi v. R.* (1985) 3 C.L.R. 488.) Όπως έχει επανειλημμένα νομολογηθεί, οι προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις δεν αποτελούν τον πρωταρχικό παράγοντα. Πρωταρχικός παράγων είναι η επάρκεια και αποτελεσματικότητα της υπηρεσίας. (Βλέπε *Zachariou v. R.* και *Papadopoulos v. R.*, ανωτέρω.)

20

25

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

30

Δεν εκδίδεται διάταγμα ως προς τα έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.